

Βλέπε μόνον σὲ Ταμίνα,
καὶ μὲ χάρωμα φαγί
πέρα, δόξης κολοσό.

Καὶ δὲν γίνεται καμμία
καθεστῶτος ἀλλαγῆ,
παρὰ μοναχὰ γὰρ σέ.

Μὴν κλαῖς, παραπονιάρικο,
μὴ σκάνης, κανακαρικο,
μὰ χάθεις τὰ γένεια σου,
καὶ γὰρ τὸ μέλλον ἔννοια σου.

Τῶν Νεοτούρκων ἄκουε τὸν ἕνα κ' ἄλλον κήρυκα
καὶ χέρι μὴν κινήσης...
κοιμοῦ καὶ σὸν Ἑσπνήσης
δλα' μπροστὰ σου ρόδινα θὰ τᾶβρης καὶ χαζίρικα.

Τότε θὰ παίζουσε βρολιὰ
γὰρ τὴν ἴκη σου τεμπελιὰ
καὶ θὰ βαροῦν λαγοῦτα.

Τότε μὲς σ' τὸ κρεβάτι σου
τρέβωντας κάθε μάτι σου
θὰ σκοῦζης: ταῖνια τοῦτα!

Τότε θὰ νοιάσης, πονηρό,
πῶς δοῦ χάθεις καιρὸ
κ' ἔκανες νάνι νάνι.

Γὰρ σέγα δούλευε καθεῖς,
τῶν Νεοτούρκων ἢ πληθὺς,
τῆς Πόλης τὸ Ντιβάν.

Τότε καθέννας θὰ σοῦ πῇ Σοφτᾶς μας καὶ Δερβίσης:
σῆκω νὰ φᾶς, σῆκω νὰ πιῆς, σῆκω νὰ τραγουδήσης.
Τότε θὰ ᾄδῃς ἀληθινὰ χωρὶς στρατῶν συντάγματα
πῶς ἔγιναν οἱ πόθοι σου μὲ τὸ χουζούρι πράγματα.

Τότε θὰ νοιάσουσε πολλοὶ
πῶς ὄντως ἔγινες φυλὴ
μεγάλῃ κορυφαία,
μόνον μὲ τὸν Μορφέα.

Καὶ θὰ λές σὲ κάθε χάχα
καὶ κοιτῶ κολοκυθῆ
πῶς ἡ χούνοσις μονάχα
ὀδηγεῖ πρὸς ἀγαθὰ.

Τότε θὰ ρωτοῦν φυλαίς:
ὁ Ρωμηὸς πῶς ἔγιν ἔτσι;
μὲ τί Στόλο καὶ Στρατό;

Κι εἰς ἀπάντησιν θὰ λές:
μόνο μὲ τὸ κοκορέται
καὶ μὲ τὸ ρουχαλιτό.

Ἄμμ' δὲν τᾶλεγες αὐτὰ
καὶ σ' τοὺς ἄλλους τοὺς κοιτούς,
ποῦ ἔοδεύουσι λεφτὰ
σὲ καρδίχια καὶ στρατούς;

Πῶς δὲν εἶπες καὶ σ' ἑμας τούτῃ τὴν πολιτικῆ,
ποῦ μὲ τοὺς ἐξοπλισμοὺς δὲν μας ἔμεινε βρακί;
Πῶς δὲν ἔκανες κ' ἑμας κοινωνοὺς σ' τὸ σύστημά σου
γὰρ ν' ἀρχίσουμε κ' ἑμεῖς τὸ χασμούρημα σιμά σου;

Χαίρε, τῶν ὀνείρων κόρη,
ποῦ λαοὶ σὲ προσκυνοῦν,
καὶ γὰρ σὸν αὐγὰ γεννοῦν
μέρα νύκτα κ' ἄ' κουάροι.

Χαίρε χαίρε... σὺ καὶ μόνον
ἢ κοιτῆς τῶν Παρθένων
μένεις θαῦμα τῶν αἰώνων.

Δίδαξε τὸ σύστημά σου,
δίδαξε τὸ ἔαπλωμά σου
καὶ σὲ κάθε βλάκῃ ξένον,
κ' ἔστω πάντα δοξασιμένον
σ' τοὺς αἰῶνας τῆνομά σου.

Περὶ ῥογιοι θρούλο πολλοὶ καὶ ποιητικοί.

Ἐγόνται, Περικλέ τοι, πολλὰ τε καὶ ποικίλα
κ' ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ροῦμ, μὰ κ' ἀπὸ τᾶλλα φύλα.
Ἐκεὶ ποῦ πῆγγαίνα προχθὲς ἄκουσ' ἀπὸ καμπόσους
πῶς ὁ Σουλτάνος ἔβωζε μαγαίρους ἑπτακόσους.

Λένε πῶς σκέπτεται κ' αὐτὸς
ὁ Πατισάχ ὁ λατρευτὸς
νὰ κἀν ὀκονομίας.

Κ' εἶδα τοὺς πρῶην εὐτραφεῖς
περικυτῶντας κατηφεῖς
κ' ὄχρωδες εἰς ἀναιμίας.

Μάγειροι χάσκουν νησιτικοί,
παύσει εἶδα, παύσει ἔκει,
κ' εἶναι πολλὸς ὁ πόνος.

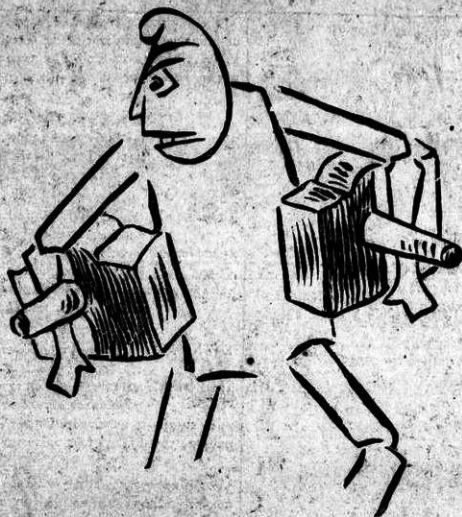
Κ' ἐγὼ τοὺς λέγω συμπονοῦν:
ἴτε σ' τὴν πόλιν Ἀθηνῶν,
σ' τὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθμῶνος.

Ἐκεὶ μὲ συναβέλουσι οἱς Ρωμηοὺς θ' ἀνταρωθῆτε
κ' ὑπὸ τῶν δένδρων τὰς σκιὰς μ' ἀποτὸς θὰ κοιμηθῆτε,
καὶ μεγαλεῖα λέγοντας παλῆθ' καὶ περσομένα
θὰ δεχθῆτε τὰ μέτρη οἱς θολὰ καὶ βουρκασιμένα.

Ἐκεὶ βρουγμός,
ἔκει τριγμός
ὀδόντων ἐν ἀργία.

Καὶ δυνατὰ
γουργουρητὰ
βλαπόντων Ὑπουργία.

Μὰ τί ρωμάντζ' αἰ...
βέκ' ἔνιρτρε
ὄνι σπαράντζα
τοῦτι λαοσάτε
εἶθι θὰ φάτε.

**Ο κάλπης της κλειστής εσοτεψάνου
μέ κάλπαις για τὸ κράτος τοῦ Σουλτάνου.**

Πόσα στηθεοκτῆματα καυρμέναν και κλαυθμῶνες...
αὐτὸ τὸ νέον καθιστῶς ἀε-παῖ γὰ κουρεύεται...
ἀργαὶ γυρίζουν στὴν Σταιμπούλ μαγεῖρων λεγεῶνες,
και ἄν εἰς αἰῶρα. Περικλῆ, κανεῖς τί μαγερεύεται.

Και τώρα μέος' στὴν Σταιμπούλ πᾶς μάγερος ἀνήρ
πουλαὶ κουλούρα και τυρ, σιμὲ και παῖνι,
κι' ἐγὼ θρηγῶ τοῦς δυστυχεῖς
μέ τῶσων σπαραγμῶν ψυχῆς.

Με τὴν χορηγίαν τοῦ κράτους, ἤγουν τὴν Ἐλευθερία,
παύουν ἐπιχορηγήσεις κι' ἔλαι μόνουν εἰς τὰ κρῶα.

Τὸ γνωρίζεις δὴ και οὐ
πῶς τὸ Σύνταγμα, βρὲ βλάκκα,
τὸ Κανόν-Ἔσοσι,
περιστέλλει τὴν ἀράκκα.

Ὡς τοῖστων θεωρεῖται,
ὅμως γέλα γὰ γὰ γὰ...
τὸ ἔκὸ μας μοναχὲ
τοῦ κανόνος ἐξαιρεῖται.

Ἄλλοι τώρα, κουνεῖν,
μέσ' ἀπὸ τὸν καρφῶν
βλέσκουν πρὸς τὸν Χαζινὴν,
οὐν γὰ λέε τὸ Κεντρικόν,
κι' ἄλλοι μ' ἔταν ἀμὰν
προσπερνῶν παθῶνικόν.

Μὲς τοῦ καυκί τοῦ τρόπος καλῶς λαοπλάνος,
ἐν ταῖς ἐμαθα κι' ἐγὼ μέ λήθην μῶο, βρεῖμῃ,
πῶς χάριν οἰκονομῶν ὁ προσφίτης Σουλτάνος
τρῆσκους ἰδῶλα Χανῶν μέσ' ἀπὸ τὸ Χαζῆμ.

Ἄλλη και τούτη συμφορὴ
νὰ ἐθῶνεται πολὺ σκληρὰ
τόσους Χανῶν, βρὲ μασκαρῶ,
ὡσὼν τὰ κρῶα τὰ νερά,
και νάνα πάντα σπὸν παρῶ.

Και τώρα τί θὰ γίνουαι και ποῦ θὰ βροῦν χαρῆμα
τόσους τρανεῖς Χανουμλερὶ
και τόσα τοῦ ΓΙΔΕΚ Οὐρὶ,
ποῦ ντερλιζῶν φλογερῶν τὰ ψάλανε καλέμα;

Κι' ἐκείνας οἰκονομῶν τῆς ἔκαυε σικῶς
τοῦς ἐρόμοις νὰ γεμῶσων,
κι' ἐγὼ δὲν ἔβρω ποῦ και πῶς
θὰ τῆς οἰκονομῶσων.

Ἄπορῆ κι' αὐτὸ τὸ κράτος,
κι' ἔνας ἔγινε προσφίτης
Σόλλογος Ὀθωμανῶν
μετὰ Νεοελληνῶν.

Λένε πῶς αὐτὸ τὸ νέον τῶν ἀρῶνικῶν ἢ καυκάλας
δὲν μποροῦν νὰ τὸ χαρῶσων,
και μοῦ λέν πῶς τὸ γκαρῶμα, ποῦ θὰ βρῶλουν ἢ Τουρῶλας,
ἢ Ρωμῶλας θὰ τὸ φορῶσων.

Λέν ζητήματα μεγάλα πῶς και τοῖστος θὰ σπουδῶσων,
ποῦ ἔπινον τὴ θηλιῶν,
και θὰ πῶ καρῶς πῶς εἶναι κι' ἢ Ρωμῶλας ἀπὸ καρῶν
νὰ κιντοῦν τῶρῶνικῶν.

Κι' ἢ Ρωμῶλας κι' ἢ Νεοτούρῶλας ἀπὸ ζῆλον φλόγῶνται,
και προμῶλετοῦν κολλῶς
εἰς πολλὰ μεταβολῶς,
και πρὸ πάντων εἰς τοῦς πόγγους, ποῦ καπῶλα λέγονται.

Ἔξω τοῦ Συλλόγου κάποιος τέτοια λέει Τουρκιστί
στῆς Χανοῦμ κι' Ἑλληνιστί:

Καραμφίλ σὺν καραρὴν γιόκ,
γονεῖς κιοῦλ σουν τιμαρὴν γιόκ.
Μπὶν σενέ τσοκτάν σεδίρμ
σενὶν μπενδέν χαμπερὶν γιόκ.

Ἄ ρόδο ζηλευτό,
ἔχω γιὰ σὲ μεράκι,
ἀλλ' ὅμως σὺ γι' αὐτό
δὲν ἔχεις χαμπαράκι.

Ἄοι βλέπουν σὺν χαῖοι
Τούρκαις καὶ Ρωμηγαῖς μαζί.

Συζητήσεις, παννυχίδες, Τουρκιστί μπουτοῦν γκιτζέ,
κι' ἡ Ρωμηγὰ σ' τὴν Τούρκα δίνει
τὸ καπέλο, τὸ σκαρπίνι,
κι' ἡ Τουρκάλα τὸ πασοῦμι, τὸν σεμνὸ τὸν φερετζέ.

Ποῖαι κραιγαὶ
κι' ἀνταλλαγαὶ
καὶ φιλημάτων
καὶ φρονημάτων
κι' ὑποδημάτων
καὶ φορεμάτων.

Ἄ ἡ νέα Ρωμηοσύνη, ποῦ κλαυθιῶν τὴν φάλλον κήποι,
γίνεται χαγουμερὶ
καὶ τὸν φερετζέ φορεῖ,
κι' ὅλα τὰ ἡ Ζαφειρίτσα, μόν' ὃ φερετζέ της λείπει.

**Νέα καθεστῶτα,
νέα γεγονότα.**

Ἄοι λένε κατ' αὐτὰς
πὺς τῶν Τούρκων κάθε κλάδος
σοδαροῦς οργανωτὰς
θὰ ζητήσῃ τῆς Ἑλλάδος.

Κι' οἱ Νεοτούρκοι σ' αὐτὸ
σοδαροῦς ἐπιτροπῶν,
καὶ γιὰ Ἐπίλο καὶ Ἐτρατὸ
ΝεοἙλλήνας ζητοῦν.

Συμφωνεῖ μ' αὐτοὺς μαζί
κι' ὃ γενναῖος Νιατζή,
καὶ τὰ νέα καθεστῶτα
τῶν Εὐρηθῶν εὐφούν τὰ φῶτα.

Ποῦς ἐπὶ ἄριμνε ποτὶ τέτοια τιμὴ τοῦ γένους...
ποῦς ἔλπιζε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ γίνῃ σαματὰς,
κι' ἐνθ' γιὰ διοργανῶσι κι' αὐτοὶ γυροῦσιν ἔξωθεν
τοὺς βίλους οἱ Νεοτούρκοι γιὰ διοργανιστὰς.

Θὰ κάνουν κι' ὁργανώσεις
τῶν Ὀικονομικῶν,
κι' ἄνδρα σπργανικῶν
ψάχνου νὰ βροῦν μὲ γνώσεις.

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ, τοὺς εἶπα, μὴν ἔχετε σκοποδρα,
ζητήσατε τῆς Πύλης ἀμύσης νὰ σὲς φέρῃ
ὡς οἰκονομολόγους τῶν κύριων Τσεκουρά
μετὰ τοῦ Κλεφτογιάννη καὶ τοῦ Καραπιτέρη.

Καλέσατε καὶ τοὺτους τοὺς ἐπιχρυθηντὰς
μετ' ἄλλων τελευταῖος, καὶ διασηθηντὰς
μὲ τούσας ἀρετὰς
τοῦ κράτους ἀμιαδῆς.

Ἄσο κι' ἂν ὄρθῃ γιὰ τὸ καλὸ μὲ φρόνημα βαθὸ
σὲ βεβαιῶν τιποτα πὺς δὲν δὲν καταφέρῃς,
κι' ἂν τὸ κεφάλι σου ποθῆς νὰ παρατιμηθῇ
πρέπει Τσεκουράς νὰ γενῆς, Σκούμπρας, Καραπιτέρης.

Σὲ τέτοιαις μέραις σοδαροῦς
τροπαίον θαυμασιῶν
εἶναι φηλὸς ὁ μιναρὲς
τῆς δόξης τῶν ληστοῶν.

Τσοσῶτος πλοῦτος ἀφθονεῖ, ποῦ πρέπει γιὰ Τσολμάδες
ἀφθῶνος νὰ τὸν ρίζωμι,
κι' ἐπάναγκας μοῦ φαίνεται καὶ τοὺς κλεφτοκοτάδες
νὰ τοὺς ἐπιχρῆσῶμι,
καὶ καθεμῖα σούφραζέτ καὶ κλεφτοκοροῦ
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

Τῶν Νεοτούρκων ἐξυμῶν τῶν Συνταγματικῶν
τὴν δόξαν τὴν ἀδίου,
μὰ κι' ὃ Ρετζήπ ἀπέθανε τῶν Στρατιωτικῶν
μὲ θάνατον ἀληθῆδιον,
κι' ἂν εἶχαμε τὸ καθεστὸς τὸ πρῶην, ἀδελφέ,
καθῆνας τότε θάλεγε πὺς τοῦθισαν καφφέ.

Ἄκοῦ καὶ γιὰ τὸν Ἰτζέτ νὰ κάνουν ὀμιλία
πὺς πῆγε Συνταγματικὸς νὰ γίνῃ σ' τὴν Ἀγγλία.
Λένε πὺς κι' ἄλλοι σκέπτονται νὰ ζήσουν εἰς τὰ ξένα
καὶ νὰ χορτάσουν ψομί,
μὰ λένε καὶ γιὰ τὸν Ρωμη
πὺς κατ' ἴγῳρισε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὰ φαγωμένα.

Λέν καὶ γιὰ κάθε δοξαστὸ κι' ἀμεικτῆς Ἡ Πασσῶ
πὺς ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ κλεφε θὰ δόξῃ τὰ μισά.
Μόνον ἔμετε ἐπιστροφὰς δὲν κάνομι, κενέφι,
κι' ἀπ' ὅσα σούφρωσε καθεὶς λεπτὸ δὲν ἐπιστρέφει.

Τάφαγες; ὀλοι θὰ σοῦ ποῦν: ἄς μένουσιν φαγωμένα...
τάκλεφες; ὀλοι θὰ σοῦ ποῦν: εἶναι καλὰ κλεμμένα.
Τὰ τρέφῃ μονάχος; θὰ σοῦ ποῦν: βρισματῆς γιὰ τὴν ἀμάρτια...
δίνεις καὶ σ' ἄλλους μερδικῶ; οἱ λένε πρωτοβλάκα.

Περπατῶ καὶ θερινίζω: χαίρει, προσφιλεῖς Ἑλλὰς,
κι' ὀλος αἰσθημα φιλέμι μὲ τοῦ κόσμου τὰς φυλάς.
Κι' ἔνας εἰς ἰὰν Ἀρμένijs μ' ἀγκαλιάζει φιλικῶς...
Ἀρμένιους δὲν θὰ ὄρθῃς ποθενὰ τῆς ἀκομμένης
δύχως εἰς ἰὰν νὰ λήγουν... θάνατι λόγος ἰθινικός,
κι' ὃ πολὺς Ἀρτανιάν ἰούς νάτανε κι' Ἀρμένijs.

Καὶ κερμῶσεις ποσιλλας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγλιστῆς.

Συγχαίροντες τὸν Κεπέτζη τὸν ἐν Ἀλεξανδρεῖα
θερμῶς εὐχόμεθ' ἀγαθὰ στοὺς γάμοις τοῦ μυριά.

Δημήτριος Σφαλαγκάκος τοῦ Πειραιῶς, ποῦ χαίρει
ὀφθαλμιάτρου φημην, ἔγινε τώρα ταίρι
μετὰ τῆς Πασχάλλου, τῆς κόρης Ἀποσάρας,
εἰς ἀρετὰς μεγάλας καὶ χάριτας πλουσίας.
Κι' ὃ Φασουλῆς καὶ τοῦτο τὸ ζηλευτὸ ζευγάρι,
ποῦ τοῦτοιελε κουφέτα, θερμῶς τὸ συνεχάρη.

Ἄ προσφιλεῖς μαις Χρηστοφῆς, ὁ Κώστας ὁ λεβέντης,
ὁ δικηγόρος ὁ τρανὸς καὶ Σούβουλος ἀφέντης,
ἐπῆρε τὴν Ζωὴν Βλαστοῦ μὲ τὰ χρυσὰ τὰ νεράτα,
τὴν κόρη τὴν καλλιόρφη καὶ τὴν ἠμπεριπολύματτα.
Κι' εὐχέθητ κι' ὃ Ρωμηὸς θερμῶς οἱ ρόβς νὰ πατήσουν
κι' ἔρατινὰ ὅαν τὴν Βλαστοῦ βλαστοῦ νὰ βλαστήσουν.